

HỒI THỨ BA MƯƠI HAI

ĐÌNH BẤT TỬ ĐỘT NHIÊN XUẤT HIỆN

Người đàn bà tức giận nói:

-Người tự nhiên chui vào trong thuyền của chúng ta, tất không phải là hạng người tử tế. Bản cô nương phải chém chết người đi cho rồi !

Nàng nói xong vận thêm nội lực vào bàn tay.

Thạch Phá Thiên thấy sau cổ bị đau rát, lớn tiếng la:

-Không, không phải ... tại hạ tự mình nhảy sang thuyền này. Người ta liệng tại hạ vào đây đó.

Người đàn bà nói:

-Người ... cút ra mau ! Sao người dám ... chui vào đống chăn đệm của ta ?

Thạch Phá Thiên định thần lại, quả nhiên chàng nhận thấy trên ngực mình có đắp chăn mà dưới lưng lại có đệm, mặt úp lên gối. Trong chỗ chăn đệm này còn có hơi nóng hổi, rõ ràng có người nằm đã lâu.

Nguyên Đình Đang nhân lúc con thuyền nhỏ đi sát bên thuyền mình ngẫu nhiên nàng liệng Thạch Phá Thiên đúng vào chỗ này ở trong khoang thuyền. Theo lời thiếu nữ nói thì đây chính là chỗ ngủ của nàng, thế mới thật rầy rà.

Giả tỷ lúc này tay chân Thạch Phá Thiên không bị trói, thì chàng đã vượt dây chuônra rồi. Khốn nỗi người chàng bị điểm huyết chưa ai giải tỏa cho. Dù chàng chỉ muốn giơ tay lên cũng không được, chứ đừng nói đến chuyện cử động nữa. Chàng đành năn nỉ:

-Tại hạ không nhúc nhích được. Xin ... cô nương đẩy tại hạ ra, cô nương muốn liệng thì liệng, muốn đá thì đá cũng được, tại hạ chẳng dám kêu ca chi hết.

Bỗng nghe thanh âm một bà già lên tiếng:

-Thằng lỏi khốn kiếp nói lăng nhăng gì vậy ? Chém chết gã phút đi cho rồi !

Thiếu nữ kia lại nói:

-Nhưng nhưng ới ! Nếu cứ để gã đây mà chém chết, máu me dây hết ra chăn đệm của con thì... làm thế nào ?

Giọng nàng nói tỏ ra rất nóng nảy, rất bồn chồn.

Mụ già tức giận quát lên :

-Mi làm cái quỷ gì vậy ? Sao không chui ra còn nằm mãi đấy ?

Thạch Phá Thiên la lên:

-Trời ơi ! Tại hạ có nhúc nhích được đâu ? Tại hạ bị người ta điểm huyết Linh đài, kiềm chế huyết Huyền khu. Hơn nữa toàn thân bị gò ngang trói dọc chẳng chặt, không thể nào di chuyển người đi được nữa tắc thì biết làm thế nào ? Vị cô nương hay thái thái nào đó ! Xin lại đây mau ! Tại hạ nằm đây thực ... không tiện chút nào.

Tiếng thiếu nữ gắt lên:

-Thái thái nào đâu. Ta là một vị cô nương... ta cũng không cử động được. Nhưng nhưng ơi ! Nhưng nhưng ... mau tính cách nào đi ! ... Gã này đúng bị người ta trói thực.

Thạch Phá Thiên cũng la lên:

-Lão thái thái ! ... Tại hạ van xin lão thái thái dời gót vào đây lôi tại hạ ra ... Tại hạ thật là đắc tội với cô nương đây ... Trời ơi ! Thế này thì tại hạ có tội lớn lắm ! ...

Mụ già tức giận quát lên:

-Quân khốn kiếp ! Bây giờ mà người còn nói chuyện bài bầy được ư ?

Thiếu nữ nói:

-Nhưng nhưng ! Nhưng nhưng kêu nhà đồ ở đằng lái vào đem gã ra có được không ?

Mụ già vội nói:

-Không được ! Không được ! Nếu để nhà đồ tiến vào khoang thuyền một bước thì liệu chúng ta còn sống được chăng ?

Thạch Phá Thiên sinh lòng ngờ vực, tự hỏi:

-Chẳng lẽ vị thái thái kia cùng cô nương đây cũng đều bị người trói chặt, không nhúc nhích được hy sao ?

Mụ già vừa tức giận, vừa nóng nảy, chữm mắng luôn miệng:

-Quân khốn kiếp ! Quân khốn kiếp ! Sao mi không đi thuyền nào khác lại bỏ nhào dâm vào thuyền này ? Giết phứt gã đi ! Chấn dệm bị dây máu thì có gì quan hệ ? Chẳng sớm thì muộn đằng nào chẳng giết gã ?

Thạch Phá Thiên vội la lớn:

-Không giết được ! Không giết được ! Máu tại hạ tanh tươi vô cùng ! Chấn dệm thơm tho thế này để máu dơ bắn dây vào ư ? Huống chi ... huống chi ... trong chấn dệm có xác chết là một điều không hay !

Bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Thạch Phá Thiên biết là lưỡi dao kề cổ mình đã có người rút ra rồi. Chàng mừng thầm trong dạ, tự nhủ :

-Tiểu cô nương này có vẻ nhất gan, mình phải hãm cô mới được.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

-Lúc này tại hạ không nhúc nhích được, nếu bị cô nương giết chết, tại hạ nhất định sẽ biến thành quỷ nhập tràng, nằm ỳ ra bên mình cô nương lại càng khủng

khiếp hơn. Lúc sống tại hạ không nhúc nhích được, thì chết đi biến thành quỷ nhập tràng dĩ nhiên cử động mạnh. Hai bàn tay lạnh toát như băng của Quỷ nhập tràng sẽ bịt chặt lấy cổ cô nương ...

Thiếu nữ nghe Thạch Phá Thiên nói vậy quả nhiên sợ hết hồn, nàng vội la lên:

-Ta không giết người ! Ta không giết người !

Ngừng một lúc, nàng cất tiếng gọi:

-Nhưng nhưng ơi ! Nhưng nhưng có nghĩ được biện pháp nào đem gã này ra không ?

Mụ già đáp:

-Ta đang nghĩ cách đây. Con đừng nói nhiều nữa !

Trời đã tối mịt trong thuyền chẳng nhìn rõ gì hết.

Thạch Phá Thiên tuy nằm cùng chần đệm với thiếu nữ, nhưng còn may ở chỗ lúc Đinh Đang liệng chàng vào trạch sang một bên, chứ không trúng đề lên trên thiếu nữ.

Trong bóng tối, Thạch Phá Thiên chỉ nghe tiếng nàng thở cấp bách, tỏ ra vừa bồn chồn, vừa sợ hãi.

Đã khá lâu mà mụ già vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào.

Đột nhiên trên sông có hai tiếng còi thét lên lanh lảnh nghe chói tai.

Tiếng còi chưa dứt, trên sông đã nổi lên một trận cười ha hả do làn gió đưa lại, đúng là thanh âm một lão già quắc thước.

Lão già vừa cười vừa cất tiếng gọi:

-Tiểu Thúy ! Ta đợi người suốt một ngày một đêm sao bây giờ người mới đến đây ?

Cô kia hoảng hốt gọi:

-Nhưng nhưng ! Lão quỷ sứ đã đến đó ! Biết làm thế nào bây giờ ?

Mụ già hứ một tiếng rồi đáp:

-Mi đừng lên tiếng nữa. Ta đang đề tụ chân khí hể nhúc nhích được một chút là ta ... nhảy xuống sông để khỏi bị lao yêu quái làm nhục.

Cô bé nói:

-Nhưng nhưng ! Như vậy không được !

Mụ già tức giận nói:

-Ta đã bảo mi đừng quấy nhiễu ta nữa. Mi có theo ta không ?

Cô bé ngần ngừ một chút rồi đáp:

-Cháu ... cháu theo nhưng nhưng để cùng chết với nhau.

Mụ già nói:

-Thế thì được.

Mụ dứt lời rồi im tiếng.

Thạch Phá Thiên đã hai lần nếm mùi tẩu hỏa nhập ma . Chàng nghĩ bụng:

-Té ra lão thái thái cùng tiểu cô nương đây đều vì luyện nội công mà bị tẩu hỏa nhập ma đến nỗi không nhúc nhích được nữa. Ngờ đâu địch nhân lại đuổi đến nơi giữa lúc này thì thật là khó quá !

Tiếng lão già từ khu hạ lưu lại vang lên:

-Phen này ngươi muốn đấu kiếm cũng hay mà đấu quyền càng tốt. Đinh lão tứ này nhất định bồi tiếp cho đến cùng. Chúng ta có tỷ đấu suốt ba ngày ba đêm lại càng khoan khoái. Tiểu Thúy sao ta hỏi ngươi không trả lời ?

Câu này vừa dứt thì thanh âm đã gần lại thêm mấy chục trượng.

Một lúc sau, bỗng nghe vang lên trên không mấy tiếng loảng xoảng rồi tiếp theo một tiếng “bôm” vang lên dường như vật gì nặng rơi xuống.

Nguyên con thuyền kia đi tới có người liệng neo bằng sắt buộc dây lòi tới xuống để cho thuyền đậu lại.

Thạch Phá Thiên thấy người mình nghiêng đi vì con thuyền lắc lư.

Nhà đồ ở đằng lái la lên:

-Trời ơi ! Ai làm gì thế này ? Lam gì thế này ?

Thuyền trông tránh mạnh. Thạch Phá Thiên không tự chủ được, bị lăn té về mé hữu. Cô bé cũng lăn theo dựa vào người chàng.

Thạch Phá Thiên nói:

-Cái này ... cái này ... cô nương ...

Chàng định bảo cô bé đừng tựa vào mình. Nhưng chàng nghĩ lại cô ta cũng chẳng khác gì mình, tức là không nhúc nhích được. Nên chàng đang nói dở câu liền ngừng lại.

Tiếp theo chàng cảm thấy đầu thuyền chúi xuống. Có người đã nhảy qua thuyền mình. Con thuyền lại nghiêng ngửa một lúc rồi mới ngừng lại.

Lão già đứng ở mũi thuyền lên tiếng hỏi:

-Tiểu Thúy ! ta đã đến đây ! Chúng ta động thủ nữa chứ ?

Nhà đồ ở đằng lái la lên:

-Lão làm gì mà quấy phá dữ vậy ? Cả hai con thuyền bị đắm hết bây giờ.

Lão già tức giận mắng:

-Quân chó má kia ! Mi có câm iệng ngay không ?

Lão rút mỏ neo lên. Hai con thuyền băng băng trôi theo dòng nước.

Nhà đồ thấy lão thần lực ghê người. Cái neo quán dây lòi tới nặng đến hàng trăm cân mà lão kéo phăng phăng coi nhẹ như không. Y sợ cứng lưỡi không dám nói nữa. Lão già lại cười nói:

-Tiểu Thúy ! Ta ở đầu thuyền đợi người để khỏi mắc phải cạm bẫy của người. Ta không chui vào khoang để rước vạ vào mình đâu.

Thạch Phá Thiên và hai người đàn bà nghe lão nói vậy thì yên tâm được một chút. Cả ba người đều bụng bảo dạ:

-Hắn chưa tiến vào khoang thuyền được lúc nào thì hay lúc ấy.

Nhưng sau Thạch Phá Thiên lại nghĩ thầm:

-Kéo dài thời gian chưa chắc đã hay. Bà già mà ngưng tụ chân khí được là lại cấp cô bé này nhảy xuống sông tự vẫn.

Chàng chưa gặp hai bà cháu lần nào. Mụ già lại muốn giết chàng, nhưng chàng bản tính lương thiện, không nhẫn tâm thấy hai người bị thảm tử.

Lúc này tai cô bé kề vào miệng Thạch Phá Thiên, chàng khẽ bảo cô:

-Cô nương ! Cô bảo nhưng nhưng đừng gieo mình xuống sông tự tử nữa.

Cô bé ngập ngừng:

-Người ... không chịu đâu ... Người nhất định tự tử rồi.

Cô động mối thương tâm, khôn ngăn giọt lệ tuôn rơi. Thậm chí không sao nín được, cô khóc nức nở. Nước mắt cô chảy ướt cả mặt Thạch Phá Thiên, rồi cô nghẹn ngào nói:

-Ta có điều lầm lỗi để nước mắt chảy vào mặt người.

Nguyên cô này là người nhã nhặn hiểu lễ nghĩa.

Thạch Phá Thiên khẽ buông tiếng thở dài nói:

-Cô nương bất tất phải khách khí, mấy giọt nước mắt có gì đáng kể ?

Cô bé vừa khóc vừa nói:

-Ta không muốn chết, song lão đứng đầu thuyền kia hung dữ lắm. Nhưng nhưng bảo là thà chết đi còn hơn để lọt vào tay lão. Ta ... để nước mắt chảy vào mặt người thật lấy làm áy náy. Người đừng giận ta nhé ! Sao người cũng khóc thế ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Tại hạ nghe cô nương khóc mà mới động mối thương tâm, không nhịn được nên cũng khóc theo.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe trên sạp thuyền có một tiếng bịch nhè nhẹ. Đầu khoang thuyền kia có một bóng người ngồi dậy.

Thạch Phá Thiên lúc trước nằm sấp, mặt úp xuống gối, nhưng vì thuyền xô, chàng nghiêng người lên nên nhìn rõ.

Vừa trông thấy có người ngồi dậy, Thạch Phá Thiên trống ngực đập thình thình. Chàng run lên nói:

-Cô ... cô nương ! Nhưng nhưng cô ngồi dậy rồi đó.

Cô bé “ủa” lên một tiếng, muôn nín lấy Thạch Phá Thiên nhưng dên một ngón tay cũn gkhông cử động được. Tuy cô bèn chồn trong dạ mà cũng không làm thế nào được.

Sau một lúc, Thạch Phá Thiên lại la lên:

-Bà ta ... đang với tay ra nắm lấy cô đó.

Cô bé vội la hoảng:

-Người... Người bảo nhưng nhưng đừng chụp lấy ta, ta sợ lắm ! ...

Giữa lúc ấy, cô thấy sau lưng bị rít chặt lại, hai bàn tay đã chụp xuống lưng cô.

Thạch Phá Thiên kêu rầm lên:

-Lão táhi thái ! Thái thái đừng nắm lấy cô, cô không muốn gieo mình xuống sông tự tử đâu. Có ai cứu người không ? Lại cứu người ngay !

Lão già đứng trên đầu thuyền nghe trong khoang thuyền có thanh âm một chàng trai trẻ thì rất lấy làm kỳ vội hỏi:

-Gã nào làm gì mà la ó om sòm ?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Lão nào mau cứu người. Lẹ lên ! Lão thái thái không đánh nổi lão, nên muốn gieo mình xuống sông tự tử.

Lão già giật mình kinh hãi, vung chưởng đánh ra để hất một nửa tấm mui thuyền lên. Đồng thời lão vươn tay phải tới chụp lấy cánh tay mù già ...

Mù già ngưng tụ công lực hàng nửa ngày trời bây giờ lại bị tiêu tan hết. Lão già kia vừa chụp tới, mù đã ngã lăn ra.

Lão già nắm lấy huyết mạch mù rồi thò tay ra giữ lấy lưng mù. Lão thất kinh hỏi:

-Tiểu Thúy ! Người luyện công bị tẩu hỏa ư ? Sao không bảo trước mà cứ gắng gượng chống chọi hoài ?

Mù già thở hồng hộc nói:

-Buông tay ta ra ! Đừng hỏi gì đến ta. Cút mau đi !

Lão già nói:

-Kinh mạch của người chạy ngược đường rất là nguy hiểm. Nếu không sớm cứu trị thì e rằng ... người sẽ thành tàn phế. Ta đến giúp người một tay đây ...

Mù già tức giận nói:

-Nếu người còn đụng vào mình ta một lần nữa thì dù ta không cử động được, cũng quyết cắn lưỡi tự tử ngay tức khắc.

Lão già biết mù cương liệt, mù nói sao làm vậy. Lão vội la lên:

-Thủ thái âm phế kinh, Thủ thiếu âm tâm kinh và Thủ thiếu đường tam tiêu của người đều rối loạn cả rồi. Cái đó ... cái đó ...

Mù già ngắt lời:

-Người cố tình thắng ta. Bây giờ ta luyện công bị tẩu hỏa thì hay lắm rồi còn gì ? Như vậy là hợp với tâm nguyện người.

Lão già nói:

-Chúng ta không nói đến chuyện đó nữa. A Tú ! Mi làm sao vậy ? Khuyên ngăn nhưng mi đi chứ ! Sao mi ... mi lại ngủ chung với một gã trai ? Gã là tình lang mi hay là tiểu nữ tể ?

A Tú cùng Thạch Phá Thiên sợ hãi đồng thanh đáp

-Không ! Không phải đâu. Chúng cháu đều không nhúc nhích được.

Lão kia rất lấy làm kỳ mà lại tức cười. Lão với tay ra kéo Thạch Phá Thiên. Ngờ đâu chàng bị trói bằng dây buồm chắc cứng chàng không co lưng không duỗi tay được. Chàng bị lão kéo liền như cây gỗ đứng dựng lên.

Lão kia sợ hết hồn giật nảy mình lên. Nhưng lão định thần nhìn rõ lại liền bật lên tràng cười ha hả nói:

-A Tú ! Mi trồng cây cột trong đống chăn đệm hay sao ?

A Tú vội đáp:

-Khôn gphải đâu ! Gã ở ngoài vào đó. Không phải cháu giấu gã ở đây.

Lão già lại hỏi:

-Sao mi cũng không cử động được cứ ngay người ra như vậy ?

Mụ già la lên:

-Người mà thò một ngón tay đụng vào A Tú thì ta quyết liều mạng với người.

Lão già buông tiếng thở dài nói:

-Được rồi ! ta không đụng vào người y.

Lão quay lại bên gã lái thuyền:

-Nhà đồ ! Quay thuyền đi rồi giương buồm lên ! Hể ta bảo dừng thuyền thì dừng lại ngay !

Người lái đồ không dám trái ý lão, liền dạ một tiếng rồi từ từ quay thuyền lại.

Mụ già tức giận hỏi:

-Người làm gì vậy ?

Lão già kia đáp :

-Ta đưa người lên núi Bạch Loa để điều dưỡng cho mau khỏi.

Mụ già nói:

-Ta thà chết chứ không chịu lên núi Bạch loa. Ta đã thua người đâu mà người bức bách ta phải theo người đến chỗ ổ chó chỗ tổ quỷ !

Lão kia nói:

-Chúng ta đã ước hẹn tử võ trên sông Trường Giang. Người thắng thì ta phải đến nhà người quỳ gối chấp tay mà người thua thì người phải về nhà ta. Bây giờ người tự luyện nội công đến nỗi bị tẩu hỏa nhập ma, hay người không thắng nỗi ta cũng vậy, thế nào người cũng phải lên núi Bạch Loa một chuyến mới xong.

Mụ già tức giận như người phát điên la rầm lên:

-Không đi ! Không đi ! Ta nhất định không đi !

Mụ càng là thanh âm nghe càng thâm thúy dõ dõ.

Rồi đột nhiên mụ tắc cổ ngắt xịu.

Lão già kia vẫn cười khì khì nói:

-Người không đi thì cũng phải đi. Bữa nay đâu có thể tùy ý người được ?

Thạch Phá Thiên không nhịn được nữa, hỏi xen vào :

-Bà ta đã không chịu đi, sao lão còn cưỡng ép bà làm chi ?

Lão già cả giận lớn tiếng quát:

-Ai mượn mi chỗ miệng vào ? Thúi lắm !

Lão xoay tay lại tát vào mặt chàng.

oOo